

Zdravnik ga je za žilo potipal, na uro pogledal in rekel: „Idite v posteljo ter zaspite, vam je treba počitka.“ Po sili se dohtar nasmehne in odgovori: „Gospod zdravnik, vi morete tako govoriti, ker ste sam svoj gospod.“ A zdravnik se prime za trebuh ter se še glasneje zasmee. „Kaj? Jaz svoj gospod? Jaz sem vseh ljudij hlapec. Noč in dan nijmam mirú. Verujte mi, da je zdravnik največji siromak. Kolikor je bolnikov po mestu, toliko ima zapovedovalcev in zapovedovalek.“

Zdravnik je odšel, a leseni hlapec si je mislil: „Zopet je en nezadovoljnež več. Jaz imam res več tovarišev, nego sem si mislil.“

Zopet nekedo poterka in minister pride ter se jame opravičevati, ker je tako pozno prišel.

„Konči ta je sam svoj gospod“, misli si leseni hlapec. Minister dalje reče: „Ljubi gospod dohtar! izdelajte mi do jutra ta pisma, ker jih silno potrebujem. Baš zdaj sem bil pri njegovem Veličanstvu, a imel sem hudo uro, ker je jako slabe volje. Najrajši bi vložil prošnjo o odpustu, da bi potem bil svoj gospod.“

Hlapec nateza ušesa.

„A to zopet ne more biti“, nadaljuje minister, ker svojega gospoda ne bi rad ostavil v zadrégi.“

„Kaj se li spet snuje?“ povpraša dohtar.

„Oh“, reče minister, „novcev potrebujemo, in to mnogo, a blagajnice so vse prazne. Verujte mi, tako hudo se ne godí nobenemu človeku, kakor ministru.“

„A čemu potrebujete novcev? Dobivamo li mi kake doklade?“

„Doklade? še odščipniti nekaterim nekoliko treba, kajti boj se bliža in vojsko je oborožiti. Njegovo Veličanstvo uže nijma ni ene mirne ure. Posvetovanje za posvetovanjem, a njegovo Veličanstvo hoče pvsod v pričo biti. Zdaj so hudi časi!“

Minister vzdihuje in dohtar vzdihuje, a leseni hlapec v kotu uže dalje ne vzdihne. Vse je slišal in si je mislil: „Sami nezadovoljni hlapci, niti presvitli cesar nij sam svoj gospod!“

Od tistega dne je bil leseni hlapec svoje osode zadovoljen, zvesto je delal opravila ter nij mermral. Ali so tudi drugi nezadovoljneži ž njim vred potem bili zadovoljni? — Bog vé!

I. S—a.

Kupica vina.

Karel XII., kralj Švedski, se je necega dne zeló upijanil. V pijanosti se je izpozabil spoštovanja k svojej materi, kraljici. Kraljica se je o vedenji svojega sina zeló razžalostila, zaperla se v sobo ter tako skrila svojemu sinu nekaj dni. Druzega dne vpraša Karel svoje služabnike, zakaj se nič ne pokaže njegova mati, kraljica? Ko mu služabniki povedó, reče si kupico vina natočiti ter gre ž njo k svojej materi in jej reče: „Preljuba mati! baš zdaj sem zvedel, da sem se včeraj v pijanosti izpozabil ter hudo razžalil Vas, svojo drago mater. Prišel sem, da Vas od serca prosim oproščenja. A da se v prihodnje dalje ne pregrešim, in da nikoli nič ne storim, kar bi Vas razžalostilo, hočem izpiti to kupico vina na Vaše zdravje s terdnim sklepom, naj bode zadnje v mojem življenji. In kralj je storil po svojem obétu ter vse svoje življenje nikoli potem nij izpil kapljice vina.“

Josip Kotnik.
